

תשע"ו - Pinchas - WhatsApp

(1) ~ תכלית הבריאה היא לעשות מיש - אין ~

"תכלית הכוונה של המאציל ב"ה שהאציל וברא ויצר ועשה סדר ההשתלשלות עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, ידוע, שהוא ירידה צורך עלייה, שיהיה אחר כך ביטול היש לאין" (דרך מצותיך עז, א). "זזהו יסוד כל המצות, שתכליתם הוא בחינת לעשות מ'יש' - 'אין'" (שם קמ, ב).

והנה, לכאורה תמוה, מה הפירוש בכך שצריך לעשות מ'יש' ל'אין', הרי כל העולם קיים במציאותו וישותו, ואיך יתכן להחזירו לבחינת 'אין'?

אלא הביאור הוא: ביטול ה'יש' ל'אין' פירושו הוא, שיהיה ישות הנברא בטלה ונכללת בה'אין', שהוא אור אין סוף ב"ה (שנק' 'אין' מפני שהוא למעלה מההשגה שלנו, וכאילו אינו קיים ב'עולם' ובתפיסה שלנו). וזהו כל ענין התורה והמצוות - לעשות מ'יש' - 'אין', שעל ידי שעושים מצוה בדבר גשמי, הרי בזה מבטלים ישות ומציאות אותו הדבר גשמי, ועושים אותו ל'אין' ואלקות ממש.

לדוגמא: מקודם שעשה מהפרה הגשמית תפילין, הרי הפרה היתה מציאות הנראית נפרדת בפני עצמה, ולא נראה בה שום גילוי אלקות, אבל על ידי שלוקחים אותה ועושים אותה לתפילין, הרי אז ישותה מתבטלת לגמרי, כי עכשיו מתגלה בה איך שכל תכליתה ועניינה הוא בשביל אלקות ותורה ומצוות, וזהו ביטולה והתכללותה באור אין סוף ב"ה.

וכך הוא בענין 'בכל דרכיך דעהו', ו'כל מעשיך יהי' לשם שמים', דכאשר האדם משתמש בדברים של עולם הזה בשביל כוונה אלקית (כמו לאכול כדי להוסיף בו כח שיוכל לעבוד את ה' בעסק התורה ועבודת התפלה), הרי בזה מגלים בדברים הללו שכל תכליתם היא בשביל אלקות, ובמילא מבטלים מציאותם וישותם, ונכללים באלקות.

(ע"פ לקו"ת פנחס ד"ה צו את בני ישראל - ב)

(2) ~ פעולת השירה והניגון לרומם ולהגביה כל הנבראים ~

אמרו רז"ל 'כל בעלי שיר יוצאין בשיר', והכוונה לפי פשוטו: אדם מצווה על שביתת בהמתו בשבת, ככתוב 'למען ינוח שורך וחמורך', ולכן אסור גם לבהמה בשבת להוציא דברים מרשות לרשות. אך, יש דברים שאינם חשובים משא לבהמה, אלא הם רק לנו ולכן מותר להניח להם לצאת כך בשבת. ובעלי חיים שדרכם לצאת כשיש על צאורם "שיר" (כמו אצודה, וטבעת קבועה בו ומכניסין בו רצועה או חבל ומושכין הבהמה), כגון כלבים של ציידים וחיות קטנות שנותנין שיר לצאורם לנוי, מותרים לצאת לרשות הרבים עם שיר זה.

אך, ע"פ חסידות הביאור הוא: 'בעלי שיר' מתייחס אל המלאכים העליונים, שהם תמיד שרים אל ה' בשירות ותשבחות. היינו ש'שיר' הכוונה לשירה זמרה. ואומר ש'בעלי שיר' - המלאכים - 'יוצאין בשיר', יוצאין ומתעלים מכלי הגבלתם ע"י השיר שלהם. כי ענין השיר הוא התפעלות ורוממות הנפש, כנראה במוחש שאדם השר ניגון עמוק הרי הוא מתעלה ל'עולם' עליון יותר. וכך המלאכים העליונים, אף שהם רוחניים ונעלים ביותר, הרי נתונים בציור וגדר הפרטי שלהם, מלאך זה שייך לחסד, וזה לגבורה. ועל ידי שירתם הם 'יוצאים' מהציור וההגבלה שלהם ואז ביכולתם לעלות ולהתכלל באור אין סוף ב"ה עצמו.

(ע"פ לקו"ת פנחס ד"ה צו את בני ישראל - ב)

(3) ~ הטעם הפנימי שמלאכים דעשיה נקראים 'בני אלים' ~

ישנם הרבה סוגים של מלאכים עליונים, ואחד מהם מכונה 'בני אלים', וטעם הדבר: ידוע ש'אלים' הוא לשון כח, כמו 'ואת אילי הארץ לקח', שפירושו הוא, גבורי הארץ, לשון חוזק וכח. ומבואר בספרי קבלה אשר מלאכים אלה הנקראים 'בני אלים' הם המלאכים שמקומם בעולם העשיה הרוחני, שהוא העולם התחתון ביותר מבין ד' העולמות העליונים - אצילות בריאה יצירה ועשיה.

והנה, בענינים ותפקידם הכללי של המלאכים מבואר בחסידות, שמלאך הוא לשון 'שליח', כי ענין המלאך הוא להיות שליח ו'אמצעי' להעברת והמשכת שפע אלקי מלמעלה למטה. כלומר, "שהם שלוחי ההשפעה, כי להיות אור אין סוף ב"ה יורד ומשתלשל כל כך [למטה], אי אפשר כי אם ע"י צמצומים רבים במדרגות שונות, וכמה דרגין על דרגין כו', והם הם בחינות המלאכים שבכל עולם, שהם 'כלים' לאור אין סוף ב"ה, שמתצמצם ומתלבש בתוכם" (לקו"ת שה"ש לב, ב).

והיינו, שבאמת, המלאך הוא הכלי שבו ועל ידו יוכל השפע האלקי לרדת למטה יותר, ועד שבסופו של דבר על ידי המלאכים של עולם העשיה, שפע אלקי זה יורד להיות חיות לדברים גשמיים שבעולם הזה.

וזהו שמלאכים דעשיה נקראים 'בני אלים', לשון כח, להורות על כך שהם ה'כח' והחיות של עולם הזה, כי דרכם יורדת השפעה זו לעולם הזה להחיות כל הדברים הגשמיים.

(ע"פ לקו"ת פנחס ד"ה צו את בני ישראל - ב)

4) ~ מי כמוך באלים - מי כמוך באלמים, מדוע המלאכים נקראים אלמים ~
כאמור, ישנם הרבה סוגי מלאכים, ואחד מהם נקרא 'בני אלים'. מלבד המבואר לעיל ש'בני אלים' - לשון כח - נקראים כך להורות שדרכם יורדת החיות והכח לכל העולמות, הנה, יש לזה טעם נוסף, והוא על דרך מה שאמרו רז"ל על הפסוק 'מי כמוך באלים' - מי כמוך באלמים, ש'אלים' לשון 'אלמים', שאינם יכולים לדבר.
והסברת הדברים: ידוע שהתהוות כל הבריאה היא ע"י 'דבר ה', כמאמר רז"ל: 'בעשרה מאמרות נברא העולם', שכשם שדיבור האדם יוצא ממנו ומגלה מה שהיה נעלם בלבו ומוחו, כך ענין הדיבור למעלה מורה על האור האלקי היורד ונמשך מאתו כדי להוות עולמות ונבראים המרגישים את עצמם נפרדים מאלקות.
והנה, אור זה (דבר ה') הוא נעלה מאד, שהוא בחינת מלכות דאצילות (כמאמר הת"ז: 'מלכות פה', שמלכות דאצילות היא בחינת דיבורו ית'). ובירידת אור זה למטה דרך כל העולמות והספירות שבהם, יורד ומתצמצם ומתעלם יותר ויותר, עד שכאשר מגיע להמלאכים ד'בני אלים' - מלאכים דעולם העשיה, כנ"ל, האור מתעלם מאד, ואינו בגלוי שזהו 'דבר ה' המתלבש בהם.
וזו הסיבה לכך שנקראים 'בני אלים' מלשון 'אלם' שאינו מדבר, כי בהם, מחמת ריבוי הצמצומים והירידות מדרגה לדרגה, אין דיבורו של הקב"ה בגלוי אצלם, וחסר אצלם ענין הדיבור - גילוי ה'דבר ה'".
(ע"פ לקו"ת פנחס ד"ה קדש ישראל לה')

5) ~ ~

(ע"פ לקו"ת פנחס ד"ה צו את בני ישראל - ב)

6) ~ ~

(ע"פ לקו"ת פנחס ד"ה צו את בני ישראל - ב)